

El president del consell de ministres italià, Silvio Berlusconi, apareix pensatós durant un acte al teatre de La Scala de Milà, el dia 24 d'abril passat, dos dies després d'haver esclatat la polèmica amb Giancarlo Fini.

Fins no fa gaire, al president del consell de ministres italià, Silvio Berlusconi, semblava que totes li ponien: ni la crisi econòmica, ni els escàndols sexuals, ni la polèmica per les lleis d'impunitat fetes a mida no li han significat cap pèrdua de pes electoral. Però ara, dins el Poble de la Llibertat, el partit polític que presideix, han començat a aparèixer les primeres esquerdes a les parets mestres. El dia 22 d'abril, durant una reunió de la direcció, Silvio Berlusconi i Giancarlo Fini, el número dos del partit, es van tirar

els plats pel cap davant de tothom, càmeres de televisió incloses, fins al punt que Berlusconi va insinuar que si Fini volia discrepar valia més que abandonés la formació. De fet, Fini, que presideix la Cambra dels Diputats italiana, ja fa temps que no es troba còmode dins el Poble de la Llibertat i, fins i tot, havia amenaçat anteriorment de crear un corrent crític intern.

D'aquí ve que, pocs dies després, el diari *La Repubblica*, controlat pel grup L'Espresso, que presideix Carlo de Benedetti, adversari de Berlusconi,

augurava que l'enfrontament entre els dos fundadors del Poble de la Llibertat significa el començament del declivi del poder del cap del govern italià. Amb el títol de "La fi del berlusconisme ha començat", el director de *La Repubblica*, Ezio Mauro, assegurava que la crítica oberta de Fini a la política i el lideratge de Berlusconi ha estat com una punyalada al cor de la formació. "El partit és en estat de xoc per aquesta ferida infligida en directe al 'cos místic' del líder, per aquest crim inconcebible contra l'eterna sobirania berlusconiana, per aquest primer gest

Esquerdes a l'Olimp

L'enemistat entre Silvio Berlusconi i Giancarlo Fini ha posat al descobert les profundes diferències internes que es viuen dins el principal partit del govern italià, el Poble de la Llibertat. A Itàlia, alguns ja aventuren l'inici de l'ocàs de l'era Berlusconi.

centre-esquerra, sinó també des de l'interior del govern. Després de la picabaralla entre Berlusconi i Fini, el líder de la Lliga Nord, Umberto Bossi, va pronosticar que si els dos líders continuaven barallant-se en públic la coalició de govern, de la qual el partit de Bossi forma part, anava inevitablement abocada al trencament. De fet, segons els analistes, el problema de Giancarlo Fini és, precisament, que no ha pogut pair el creixement de la influència de Bossi sobre Berlusconi. En aquest sentit, Roberto Calderoni, ministre per a la Simplificació Legislativa, de la Lliga Nord, va aprofitar-ho també per valorar la dissidència de Fini: "Molts dels problemes a l'entorn de Fini neixen del seu perenne paper de delfí que no acaba d'aixecar mai el vol", assegurava Calderoni, segons recollia la setmana passada el diari *Corriere della Sera*.

Causes psicològiques. Segons Vittorio Feltri, director del diari *Il Giornale*, el motiu de l'aparició d'un brot de dissidència dins el Poble de la Llibertat respon, en primer lloc, a una causa clara: "Fini fa temps que no és feixista, potser no ho ha estat mai, sinó un radical de dreta que somnia un partit de dreta amb moltes idees d'esquerra o proper a l'esquerra." Deixant això de banda, segons Feltri, hi ha també una raó psicològica: "La relació personal entre Fini i Berlusconi no ha estat mai excel·lent, però ara s'ha reduït a una antipatia recíproca, al límit de l'insofrible. Des del principi, Fini no ha paït la fusió d'Aliança

Nacional amb Forza Italia", ha escrit el director d'*Il Giornale*. Segons Feltri, el problema de Fini ha estat que, després de la fusió, en adonar-se que el partit de Berlusconi s'havia menjat l'Aliança Nacional, s'ha rebel·lat i ha volgut imposar la seva presència en el lideratge del Poble de la Llibertat. "Però l'operació li ha sortit malament, perquè Berlusconi és allò que sempre ha estat: un home avesat a comptar amb un entorn de col·laboradors que l'ajuden a fer tothora allò que vol fer", explicava Feltri.

En una línia semblant, el director de *La Repubblica*, Ezio Mauro, adverteix que Berlusconi i Fini representen dos mons aliats però inconciliables; "dos mons que s'enfronten a un fracàs espectacular; dues figures polítiques lligades però divergents; dos homes que es deuen reconeixement mutu però que no se suporten i, sobretot, dues cultures polítiques: l'una, la de Giancarlo Fini, conservadora en un sentit modern, republicà i constitucional. I l'altra, extremista i revolucionària, propietària i post-constitucional", assegurava Mauro. Al seu torn, Giorgio Mulè, director de la revista *Panorama*, comparteix l'opinió de Mauro que, en el fons, Berlusconi i Fini tenen una concepció molt diferent de la política: "*Il Cavaliere* ha fet de l'antipolítica la raó del seu consens; un consens basat en el seu carisma personal i en la seva actitud de tenir les mans lliures i de dir allò que vulgui, quan vulgui i a qui vulgui. Fini, en canvi, filtra cada acte i cada paraula amb la raó

d'autonomia i independència en quinze anys, viscut no únicament com una ruptura, sinó també com un sacrilegi. *Il cavaliere*, habituat a les apoteosis, es va trobar brutalment sense guió, davant la mirada de les càmeres i dels italians, dins un psicodrama meitat privat, meitat públic, com tot allò que l'envolta", deia el director de *La Repubblica* al seu article.

Tanmateix, la possibilitat que les dificultats internes del Poble de la Llibertat facin mal a l'estabilitat del govern no tan sols és apuntada des dels mitjans afins a l'oposició de

de l'etiqueta constitucional i la litúrgia política”, opina el director de la revista *Panorama*.

El Poble de la Llibertat és el resultat de la fusió, el març del 2009, del partit de Berlusconi, Forza Italia, amb l'Aliança Nacional, creada per Fini l'any 1995. L'any 2008, en esdevenir president del Congrés de Diputats, Fini va deixar la presidència del partit i va ser rellevat per Ignazio La Russa, que ara és ministre de Defensa. En declaracions a la premsa, La Russa no va voler prendre posició sobre si el seu ex-cap tenia raó o s'havia equivocat a l'hora de criticar obertament Berlusconi. Tanmateix, va deixar clar que la fractura no és allò que més convé al partit: “El camí ha de ser fer créixer el Poble de la Llibertat, millorar-lo, i no obrir una crisi que només satisfà l'esquerra, en un moment en què guanyem totes les eleccions; en un moment en què anem construint un partit nou que Fini i Berlusconi han volgut tots dos”, va declarar La Russa, segons que recollia el diari *La Repubblica*.

De fet, les declaracions del ministre de Defensa són una mostra del poc suport que ha rebut la iniciativa de Fini de crear un corrent crític intern. “Amb les xifres a la mà, Fini s'haurà de resignar a representar la minoria de la minoria dins el Poble de la Llibertat.

Ezio Mauro ('La Repubblica'): “Les gestes de Fini són l'infern de Berlusconi”

Minoria ja ho era en el moment de la fusió entre l'Aliança Nacional i Forza Italia. Després d'aquesta ‘obra mestra’ de la política i del conte que ha seguit, el cofundador ha pogut constatar que el seu espai ha esdevingut encara més petit; que allò que era la seva armada s'ha reduït a un grapat de cinquanta parlamentaris, amb prou feines”, assenyala Giorgio Mulè, director de la revista *Panorama*, publicada pel grup Mondadori, propietat de la família Berlusconi. Una de les primeres conseqüències de la revolta de Fini ha estat, precisament, la dimissió d'Italo Bocchino, el número dos del grup parlamentari del Poble de la Llibertat a la Cambra dels Diputats, que va abandonar el càrrec acusant Berlusconi d'haver engegat la purga dels dissidents.

Repercussions positives. Segui com vulgui, per a molts analistes polítics italians, la revolta de Fini, encara que no arribi a originar cap canvi al

govern, pot tenir repercussions positives dins el Poble de la Llibertat. Giuliano Ferrara, director del diari *Il Foglio*, apuntava en un article publicat per la revista *Panorama* que el dissentiment beneficia Berlusconi i que tot plegat no implica res negatiu per al Poble de la Llibertat: “Fini ha formalitzat el dissentiment dins el partit de Berlusconi. Això no és cap tragèdia sinó, més aviat, una cosa bona”, assenyala Ferrara. En canvi, els enemics polítics del cap de govern no ho veuen així. “Les gestes de Fini són l'infern de Berlusconi, la prova que una altra dreta és possible; l'anunci que la democràcia interna pot esbotzar un partit nascut per ser un bloc únic i res més. Allò que els quadres del Poble de la Llibertat van veure el dia 22 d'abril passat a la cara d'*Il Cavaliere* és l'era post-Berlusconi”, assenyala Ezio Mauro, director del diari *La Repubblica*. Segons Mauro, a partir d'ara Fini intentarà, des de dins el Poble de la Llibertat, adreçar-se als sectors moderats de la dreta italiana i preparar-se per crear un nou partit; i, pel que fa a Berlusconi, “incapaç de governar, implorarà la gràcia de Déu en unes eleccions anticipades, per tal de poder reconquerir a les urnes allò que perd amb la política”.

Xevi Camprubí

Breus

Al-Maliki aconsegueix formar una coalició a l'Iraq

Els dos principals partits xiïtes de l'Iraq, l'Aliança Nacional i el bloc Estat de Dret, encapçalat pel primer ministre, Nuri al-Maliki, han anunciat la formació d'una coalició, la primera que es forma després de les eleccions del mes de març passat. Tot i que la coalició no arriba als 163 escons necessaris per a obtenir la majoria al parlament iraquí, l'anunci ha estat un cop fort per al bloc Iraqiyya, liderat per l'ex-primer ministre Iyad Allawi, que compta amb el suport de la majoria de sunnites i que va guanyar les eleccions per un marge molt estret (només una diferència de dos escons).

Nuri al-Maliki

L'acord entre els xiïtes podria arraconar Allawi, tot i que en anunciar la formació de la coalició, els dos partits no van revelar qui seria el seu candidat a ocupar el càrrec de primer ministre. S'especula amb la possibilitat que Nuri al-Maliki no repeteixi com a cap de govern.

Taiwan obre la primera oficina a la Xina per promoure el turisme

El govern de Taiwan ha obert una oficina de turisme a la Xina amb l'objectiu d'encoratjar els xinesos a visitar l'illa. Es tracta de la primera delegació que Taiwan obre a la Xina d'ençà que tots dos països es van separar, el 1949, arran de la guerra civil que els va enfrontar. L'obertura d'aquesta oficina és un nou senyal de la millora de les relacions entre els governs de Taipei i Pequín, que va començar l'any 2008, quan el xinès Ma Ying-jeou va arribar a la presidència de Taiwan.